

פרשת לך לך

שאחריה אבל בפסוק הקודם הוא מלעיל.

- "הִיָּה שֵׁם" (יג,ג) - מלעיל, הקדמא בהא, מדין נסוג אחור.
- "והכנעני והַפְּרָזִי" (יג,ז) - הזין דגושה כדי שלא ישמע כלשון פרזות. והריש בחיריק לא בקמץ.
- "אֱלֹהֵינָא תְּהִי מְרִיבָה" (יג,ח) - התיו רפה שמילת "נָא" בקדמא על הנון ואינו טעם מפסיק, ודומה לו הפשט(א) בצורתו אלה שהוא כן טעם מפסיק ויבוא תמיד בסוף התיבה ממש.
- "רַעִים וְזֹזְטָאִים" (יג,יג) - הטית דגושה ופירושה אנשים העושים חטאים, והחטא בלשון רבים בא בטית רפה. ואע"פ שהאות טית מבטאה הטבעי הוא חזק (לעומת התיו) אעפ"כ יש להבחין בין טית רפה לדגושה.
- "אֲרִיֹךְ מִלֶּךְ אֶלְסָר" (יד,א) - הלמד דגושה. "כְּדָרְלַעְמֹר" - הדלת בקמץ חטוף.
- "מִלֶּךְ צַבִּיִּים" (יד,ב) - כתוב בשני יודים וקוראים צבויים כשהבית נקראת בחולם לא בקבוץ.
- "והנשיארים הָרָה זָסו" (יד,ג) - ההא של "הָרָה" בסגול והנון של "זָסו" דגושה בדגש כבד מדין אתי מרחיק.
- "וַיִּזְשִׁבָהּ לָו" (טו,ו) - החית נקודה בשוא, והלמד דגושה מדין אתי מרחיק.
- "ויהי השמש בְּאָה" (טו,ז) - מלעיל שהוא לשון עבר עיין רש"י במקום.
- "וימצאה מִלֶּאךְ הָ" (טו,ז) - בשני קמצים ומפיק הא.
- "וְאָנָה תִּלְכִּי" (טו,ח) - התיו רפויה ואין כאן דין אתי מרחיק כי בין שני הטעמים (זה שבקמץ שבאלף וזה שבצירי שבלמד) מפסיקים יותר מתנועה אחת (שהם הקמץ שבנון והצירי שבתיו).
- "הַנֶּךְ הָרָה וַיִּלְדֶּתָּ בֵּן" (טו,יא) - היוד בחולם, ובאים שני שואים נחים בסוף המילה והתיו דגושה שבאה לאחר שוא נח. "וַיִּקְרָאתָ שְׁמוֹ יִשְׁבֹּעַאֵל" - התיו נחה (ללא ניקוד) -

- "אֲבָרָם" - בלא הא. ומפרק י"ז פסוק ה' והלאה יש לומר אֲבָרָהֶם עם הא. חוץ מן הפסוק בנחמיה ט,ז שאומרים בתפילת שחרית - "אתה הוא ה' האלהים אשר בזורת באברם והוצאתו מאור כשדים ושיבות שמו אברהם" ומהפסוק "אברם הוא אברהם" בדברי-הימים א א,כז. ועיין במסכת ברכות דף י"ג ע"א.
- "וְאֶבְרָכְךָ" (יב,ב) - ההעמדה בבית ולא בריש. השוא שבכף הראשונה לדעת הבבלים והחלבים מבוטא כשוא נח וכן כל שוא אע"פ שבא לאחר תנועה גדולה אם אינו כלוא בין שני טעמים או מעמידים (ונקרא מחצוזה) מ"מ כאן קשה לבטאו כך בגלל הדומות. ומנהג חלק מקהילות צפון אפריקה שהוא בחטף-פתח. ברם רוב הספרדים מבטאים אותו בשוא נע.
- "עַד אֶלֶן מִוְרָה" (יב,ו) - האלף בצירי לא בפתח.
- "לֵה הַנְּרָאָה אֱלִיֹּ" (יב,ז) - האלף בסגול לא בקמץ.⁷
- "וַיִּקְרָא בְשֵׁם ה'" (יב,ח) - טעם מפסיק במילת "וַיִּקְרָא", אבל המילים "בְשֵׁם ה'" באות ללא הפסק ביניהם.
- "וַיִּרְדּוּ אֲבָרָם מִצְרִימָה" (יב,י) - יש להפריד בין הדבקים שלא תבלע מס אחת.
- "וַיִּהְיֶה לָוֹ אֵתָה אֱלִי־פְרַעֲהָ" (יב,טו) - הוקלה הלמד הראשונה שבאה ללא דגש כדי להקל על הלשון למרות שהיא מבנין פיעל והיתה הלמד ראויה להדגש.
- "בְּמִזְהָרָתָ" (יב,יח) - הזין דגושה מדין דחיק. "עֲשִׂיתָ לִי" - הלמד דגושה מדין אתי מרחיק וכן הלמד של "הַגְּדַתָּ לִי".
- "לְבֹהֶה אֲמַרְתָּ" (יב,יט) - "לְבֹהֶה" מלרע מפני האות אלף של "אמרת"

⁷ עיין בהערות על פרשת וישלח על הפסוק "לאל הנראה אליך" (לה,א).

פרשת לך לך

שמדברים לנקבה, שלא כמו בפסוק "וּקְרַאתְּ אֶת־שִׁבּוּי יִצְזוֹק" (יז,יט) שהתיו מנוקדת בקמץ - כי מדברים לזכר. ובשניהם התיו רפה.

• "יִדְרוּ בְכָל" (טז,יב) - הבית רפה מפני שבאה לאחר אהו"י.

• "אֶתְהָ אֵל רְאִי" (טז,יג) - הריש נקודה בחטף-קמץ מפני שהוא שם דבר עיין רש"י.

• "וּבִרְכַתִּי אֶתְהָ" (יז,טז) - הפועל

"וּבִרְכַתִּי" הוא מבניין פִּיעַל שצריכה האות ריש שהיא עין הפועל שלו להיות דגושה, והבית שלפניה הייתה צריכה להיות בחיריק, אך נהפכה לצירי לתשלום הדגש שנשמט מהריש כדוגמת "וּבִצַע בֵּרֶךְ" (תהלים י,ג),

"לַעֲנֵג לְרֵשׁ זֶזְרַף עֲשֵׂהוּ" (משלי יז,ה), "וְזִירֵיתֶם בְּאֶרְצוֹת" (יחזקאל ל,כג). ומכיוון שהבית עכשיו מנוקדת בתנועה גדולה שוב אינה גורמת לאות שאחריה להדגש.⁸

• "הִלְכִין מֵאָה שֵׁנָה" (יז,יז) - הלמד

דגושה. "הִבְתִּיתֵשִׁעִים" - הבית רפויה כדינה שלאחר חטפים לא יבוא דגש, והא התימה דינה להיות מנוקדת בחטף-פתח שלא כמו הא הידיעה שבאה בפתח וגורמת לדגש אחריה. מ"מ מילת "הִלְכִין" שלפני-כן, אע"פ שאינה הא הידיעה, ההא באה בפתח והלמד דגושה. והטעם שלא נוקדה ההא כדינה בחטף-פתח כי לא יתכן שיבוא חטף מיד לפני שוא נע, כפי שלא יבואו שני שואים נעים יחדיו.

⁸ ע"פ רש"י נחמיה ג,ג.